

Küçük Oynar Yengeç

Aysel Banu YAVUZAL

Küçük Oynar Yengeç

Aysel Banu YAVUZAL

Güneşli bir deniz kıyısında, küçük bir oynar yengeç sıcacık bir yuvada yaşıyordu. Kabuğu kum rengi turuncuydu ve üzerinde minik benekler vardı; parlak mavi gözleri kısa sapların üstünde duruyordu. Bir küçük kısıkaçı, bir de kocaman, parlak kırmızı bir kısıkaçı vardı. Bazen gölge olsun diye küçük yeşil bir yaprak taşırdı. Ama büyük kısıkaçına baktığında kendini üzgün ve farklı hissedirdi.

Her gün yengeç, diğer yengeçlerin yan yan koşturmasını izlerdi. Onların birbirine benzeyen iki küçük kısıkaçı vardı. "Benim kısıkaçım neden bu kadar büyük?" diye iç çekerdi. Onu yosunların altına saklamayı denerdi. Bir kayanın arkasına sokmayı denerdi. Ama kısıkaç hep ortaya fırlar, parlak kırmızı ve dikkat çekici olurdu. Küçük yengeç herkes gibi olmayı isterdi.

Bir sabah, dost canlısı bir çamur zıpzıpı kumun üstüne zıpladı. Gövdesi zeytin yeşili ve kahverengi benekliyd; patlak altın gözleri geniş, yassı başının üstünde duruyordu. Güçlü ön yüzgeçleri küçük bacaklar gibi çalışıyordu. "Merhaba!" dedi çamur zıpzıpı. "Ben Çamur. Keşfe çıkmak ister misin?" Yengeç mavi gözlerini kırıştırdı. "Emin değilim," dedi. "Büyük kıskacım kendimi tuhaf hissetmeme neden oluyor."

Çamur daha da yaklaştı. "Kıskacın harika!" dedi. "Bayrak gibi parlak kırmızı. Eminim özel bir işe yarıyordur." Yengeç kıskacına baktı. Bunu daha önce kimse söylememiştir. "Öyle mi düşünüyorsun?" diye sordu. "Hadi öğrenelim!" dedi Çamur. "Beni takip et!" Suyun kenarına doğru zıpladı; yengeç de merakla onun peşinden yan yan koştu.

Suyun kenarında çamur zıpzıpzı becerilerini gösterdi. Ön yüzgeçleriyle yükseğe zıpladı. Kaygan bir kayaya kaymadan tırmandı. "Vay canına!" dedi yengeç. "Sen tam bir zıplama şampiyonusun!" Çamur sırttı. "Sen de yan yan çok hızlı koşabiliyorsun," dedi. "Bu da bir yetenek!" Yengeç biraz gururlandı. Belki birden fazla yeteneği vardı.

Çamur, "Gizli bir yer biliyorum. Mangrovların arasında saklı bir lagün. Harikalarla dolu! Ama yolu zorlu," dedi. Yengecin mavi gözleri kocaman açıldı. "Saklı bir lagün mü?" dedi. "Hadi gidelim!" Çamur öncülük etti; kayaların ve köklerin üzerinden zıpladı. Yengeç onu izledi; büyük kısı kacını parlak kırmızı bir bayrak gibi yüksekte tutuyordu.

Yol amurlu ve kıvrımlıydı. amur kolayca zıplıyordu ama yengecin ince bacakları amura batıyordu. "Sıkıştım!" diye bağırdı. amur geri döndü. "Büyük kısıkcını kürek gibi kullan!" dedi. Yengeç kısıkacıyla itti ve amuru kazıdı. Kısa sürede kurtuldu! "Kısıkcın harika bir alet!" dedi amur. Yengeç gülümsedi. "Onu sevmeye başlıyorum!"

Mangrov köklerinden oluşan bir düğüme geldiler. Çamur tırmanıp üstünden geçti. Yengeç onu izlemeye çalıştı ama büyük kısıkcı takıldı. "Eyvah!" dedi. "Yine sıkıştım!" Çamur yukarıdan seslendi: "Kısıkcını çevir! Güçlü o!" Yengeç kısıkcını çevirip çekti ve kök kurtuldu. "Başardın!" diye sevindi Çamur. Yengeç her adımda kendini daha cesur hissetti.

Sonunda son kökleri de aştılar. İşte oradaydı: saklı mangrov lagünü! Su berrak ve yeşildi; minik balıklar gümüş kıvılcımlar gibi kaynaşıyordu. Kökler köprüler gibi kıvrılıyor, güneş suyun üstünde pırıltılar yapıyordu. "Çok güzel!" diye fısıldadı yengeç. "Ve onu birlikte bulduk!" dedi Çamur. Bir kökün üstüne oturup çevrelerindeki harikaları izlediler.

Tam o sırada bilge, yaşlı bir balıkçıl yakına kondu. Yumuşak gri-mavi tüyleri parıltıyor, uzun sarı gagası ışıltıyordu. "Hoş geldiniz, küçük dostlar," dedi. "Gizli lagünü bulmuştunuz. Burada birçok canlı yaşar ama yüksek ses duyunca saklanırlar. Kendilerini güvende hissetmeleri için birine ihtiyacımız var." Yengeç büyük kısı kacına baktı. "Ben yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Balıkçıl başını salladı. "Büyük kiskacın dostça bir bayrak gibi sallanabilir. Küçük kiskacın da yumuşak bir ritim tıklatabilir. Bu, herkese dışarı çıkmanın güvenli olduğunu söyler." Yengecin mavi gözleri parladı. "Bunu yapabilirim!" Büyük kırmızı kiskacını yükseğe salladı. Küçük kiskacını usulca tıklattı. Tek tek minik balıklar ve küçük yengeçler başlarını uzattı. Sonra çamur zıpızıpları ve salyangozlar görüldü.

Çamur yerinden sıçradı. "Ben de herkesi bir araya getirmek için zıplayıp tırmanabilirim!" Kökten köke zıplayarak seslendi: "Lagüne gelin! Burası güvenli!" Altın gözleri parıldadı. Yengeç kısıpını salladı ve neşeli bir ritim tıklattı. Kısa sürede bütün lagün meraklı ve neşeli canlılarla doldu. "Yetenekleriniz birlikte işe yarıyor," dedi balıkçıl. "İşte arkadaşlık bu."

Yengeç büyük kısıracına baktı. "Tuhaf değil," dedi. "Özel!" Çamur başını salladı. "Benim zıplamam da özel. Hepimizin paylaşacak bir şeyi var." Gülüp dans ettiler; Çamur zıplıyor, yengeç yan yan koşturuyordu. Balıkçıl onları yumuşak gözlerle izledi. "Dostlar paylaşıp birbirine yardım ettiğinde her yetenek önemlidir," dedi usulca.

O günden sonra küçük oynar yengeç büyük kırmızı kiskacıyla gurur duydu. Küçük yeşil bir yaprağı kupa gibi taşıdı. O ve Çamur her gün lagüne gittiler. Balıkçılın yeni dostları karşılaşmasına yardım ettiler. Yengeç kiskacını sallayıp bir ritim tıklattı, Çamur zıplayıp herkesi bir araya çağırdı. Lagün neşeli, şenlikli bir yer oldu.

Diğer yengeçler büyük kırmızı kısıkaçı görmeye geldiler. "Seninki neden bu kadar büyük?" diye sordular. Küçük yengeç gülümsedi. "Bu benim özel yeteneğim," dedi. "Kazmama, sallanmama ve arkadaş edinmeme yardım ediyor." Çamur başını salladı. "Benim zıplamam da yardım ediyor!" İki arkadaş diğerlerine yeteneklerini nasıl paylaşacaklarını gösterdiler. Sahil ve lagün neşeli canlılarla doldu.

Böylece küçük oynar yengeç mutlu bir ders öğrendi. Her canlı farklıdır ve bizi özel yapan da budur. Arkadaşı Çamur yanındayken yeteneklerin en iyi paylaşıldığında ortaya çıktığını keşfetti. Saklı mangrov lagünü herkes için bir sevinç yeri oldu. Ve yengecin büyük kırmızı kıskacı güneşin altında gururla sallandı; parlak bir dostluk bayrağı gibi.